

Ν. Καλογεροπούλου

Τρικυμία

χαρίν Παρισινήν, ἀλλὰ καὶ με δύναμιν τέχνης. Πρὸ παντὸς δέ, ὑπῆρξε φυσικωτάτη εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὰς κινήσεις. Ἀπὸ τὸ δραματολόγιόν της δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λείψῃ. Διότι ἐκτὸς τῆς ὑπερόχου ἡθοιοποιίας της, καὶ ὡς ἔργον δὲν ὑπέστη τοῦ χρόνου τὴν ἐπίδρασιν. Ἀρέσει πάντοτε, ὑπερέχον ὅλου τοῦ ἔσμου τῶν βιομηχανικῶν νεωτέρων ἔργων. Πολὺ καλὴ ὡς μητέρα ἢ κ. Ἀλκαίου καὶ ζωηροτάτη ἢ κ. Παρασκευοπούλου.

Ὑπὸ τοῦ θιάσου ἐπαίχθη καὶ πάλιν τὸ περυσινὸν Πανόραμα με νέας σκηνάς. Τὸ Πανόραμα τοῦ 1916 θὰ ἀναβιβασθῇ περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου, με ἐκτενεστέραν κινηματογραφικὴν ταινίαν.

✱

Ἡ «Μονόμνη» τοῦ Φρονταί, ἡ ὁποία εἰς τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν ἐνεθουσίασε τοὺς Ἀθηναίους με τὸν θαυμάσιον διακοσμόν της, ἐπαίχθη ταυτοχρόνως καὶ ἐν ἡλεκτρικῇ σπουδῇ ὑπὸ τῶν θιάσων Κυβέλης καὶ Κοτοπούλης. Ἄν καὶ τὸ ἔργον στερεῖται φιλολογικῆς ἀξίας, χωρὶς δρᾶσιν, ἐκράτησεν ἐν συναγωνισμῷ πολλὰς ἐσπέρας. Ὁ ρόλος τῆς ἡρωίδος Μαρί Κλαίρ εἶνε ἐλκυστικὸς. Εἶνε ὁ τύπος ὁ συμπαιθητικὸς ποῦ ζῇ εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ Μουλὲν Ρούζ, ἀγαπᾷ ἓνα μουσικόν, νοσταλγεῖ ἔπειτα τὰ καμπαρέ, ἀπὸ τὰ ὁποία ὁ συζυγικὸς βίος τὴν ἀπεμακρυνε καὶ τὴν σύρει κάποιος ἄσβεστος πόθος μακρὰν τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐκεῖνος τὴν ἀφίνει νὰ φύγῃ, χωρίζονται, καὶ ὅταν συναντῶνται, ἐκεῖνη εἶνε τὸ πούλι ποῦ πέταξε γὰ πάντα.

Καὶ εἰς τὰ δύο θεάτρα ἐπαίχθη με ἐπιτυχίαν, χωρὶς τὸ ἐν νὰ μιμηθῇ τὸ ἄλλο. Εἶνε δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις ποῦ ἐπαίχθη καλλίτερα. Αἱ σκηνογραφίαι τοῦ θεάτρου Κυβέλης ἦσαν ἀνώτεραι, ὅπως πάλιν εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλης οἱ χοροί. Ὁ κ. Ἰακωβίδης (Κυβέλης) τύπος γλεντζέ, ἔπαιξε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν

κ. Βεάκην τὸν ρόλον του, καθὼς αἱ φίλαι τῆς Μαρί Κλαίρ, ιδίως ἡ Μυρώ. Εἰς τὸν θίασον Κοτοπούλης ὁ κ. Μυράτ ἔπαιξεν ἐκτάκτως καλὰ, ὅπως καὶ ὁ κ. Φιλιππίδης καὶ ἡ δ. Κόκκου. Ἀπὸ τὰς πρωταγωνιστρίας ποία ἀπέδωκε καλλίτερα τὸν ρόλον; Ἡ κ. Κυβέλη τὸν παρουσίασεν πολὺ ζωηρότερον, σχεδὸν τρελλά, σύμφωνα πρὸς τοὺς ἀγαπημένους της ρόλους τῆς νεανικότητος ἢ δ. Κοτοπούλη τὸν διηρημήνευσε μεταλλικώτερον, σχεδὸν κουρασμένα. Λέγουν ὅτι ὁ συγγραφεὺς μᾶλλον τὸν δεύτερον τύπον εἶχε ὑπ' ὄψει του. Ἄλλ' ἀμφότεραι αἱ καλλιτέχνιδες, ἂν καὶ διαφορετικὰ ἀντελήφθησαν τὸ μέρος των, ἔδειξαν τὴν τέχνην των. Ἐλαιξαν ὑπέροχα, ἡ μὲν Κυβέλη εἰς τὴν β' πράξιν, εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἐκρήξεως τῆς χαρᾶς, ὡς καὶ κατὰ τὴν φυγὴν της ἀπὸ τοῦ συζυγικοῦ σπίτι ἢ δὲ δ. Κοτοπούλη εἰς τὴν τρίτην πράξιν.

✱

Θεατρικαὶ εἰδήσεις. Νέα θεατρικὰ ἔργα ἀναγγέλλονται τὰ ἑξῆς: Τὸ παραμῦθι, Ἄρσ. Παπαδοπούλου. — Εἰφίρ Φαλέρ, Πώπ καὶ Λάσκαρη. — Π καὶ Φ, ἐπιθεώρησις. — Οἱ ἀδῆλωτοι, ἐπιθεώρησις. — Λοῦνα Πάρκ, ἐπιθεώρησις. — Ψυχὴ, Βώκου. — Ὀχλοκρατία, Ἀσπρέα. — Ὁ Ἔρως θριαμβεῖ, Ξενοπούλου. — Παρ' τὸν ἓνα χτύπα τὸν ἄλλον. Τῆς χήρας τὸ προσκέφαλο, Συναδινού. — Ἡ Νεράιδα, Τανάγρα. — Ἡ καμαριέρα τῆς μόδας, ὀπερέττα Χατζῆ Ἀποστόλου. — Ἡ δεσποινὶς Τίπ—Τόπ, Σακελλαρίδου. — Ἡ πρόθυμη χήρα, Λασκάρη. — Τὰ φεῖδια ποῦ χαϊδεύουν, Τ. Φλόγα. — Τὸ μαῦρο καράβι, Χόρν. — Τὸ κύπελλον τῆς Χαράς, Καλοσύνη. — Ὁ ἐρωτευμένος πρίγκιψ, ὀπερέττα Μαστραζίνη. — Ἐσταντανέ, Μιχαλοπούλου. — Ἐστιὰς, Λιδωρίκη. — Ἡ δικαιοσύνη, Κουρτζῆ. — Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, Παζινοῦ. — Ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ὀπερέττα Ἀσπρέα καὶ Ἀστεριάδου. — Ἀσπρη τρίχα, Λαυράγκα. —